

Fülfentő

Mivel anyám előtt születtem, apám a lakodalmára készültében a malomba küldött lisztet fűrészeltetni.

Fölraktam ökreimet a kocsira, rúd mellé fogtam a búzászsákokat. Odaértek, mondják, a malom elment kocsmázni. Leszúrtam az ökörhajtó ostoromat, megyek a maloméért. De már akkor nagy nyugodtan szalonnázott az árokparton. Egy husággal jól végigvágattam rajta, biztatásul, mindjárt elkezdte kovácsolni a réteslisztet.

Az ostoromból ezalatt égisz érő fa nőtt. Körülötte keresem az ökreimet. Fölmásztak a hegyébe legelni. Megyek utánuk, hát uramfia! - ezer seregély az ágakon. Rakom az ingem derekába. Egyszer csak megindultak velem. Szállunk a Maros fölött. Asszonyok mossák ott a ruhát. Rám csudálkoztak:

- Ojvéé, de nagy madár!

Úgy értem, oldjam meg a gatyám. Megoldottam. A seregélyek kihussantak az ingemből, én meg zuhantam lefelé. Volt nálam egy fél marék korpa, sebesen sodortam belőle a kötelet. Ereszkedtem lefelé. Hanem egy egér elrágta a korpakötelet. Belecsapódtam a marosba, kivágtam belőle annyi halat, tizenkét ökrösszekér nem bírta el, egy meztelen cigány gyerek a kabátja zsebében elvitte.

Hajamnál fogva ráncigáltam ki magam a Marosból. Mire partra vergődtem elvesztettem a fejem. Hogy lehetek meg anélkül, mire tegyem a kalapomat? Gyorsan kerekítettem sárból. Szerencsémre, mert apám már nagyon keresett. Hazavittük a lisztet, tapostuk belőle a rétest.

Ekkorára nagyon megéheztem. Udvarunkon egy kazal verébtojásból hátaslovak dagasztották a tészának való csöves kukoricát. Egy tojást feltörtem, eszegettek a szélén. Beleejtettem a bicskám. Hogy menjek utána? Szemöldököm kiteptem, abból raktam létrát. Három napig megyek lefelé. Sírtam a jó bicskám után. Ott bolyongok estig a verébtojás alján, odajön egy lovatlan huszár. Vigasztalt, hogy ő már egy hete itt keresi a Pejkót, annyira ellegelészett a tojásban. Apám már türelmetlen volt, utánam üzent a sütőlapáttal, hogy de siessek a gémeskútra borért. Fölnyergeltem a Fakót, ülök a Szürkére, vágattam a Sárgával. Este kipányváztam legelni a nyeret, itattam a kantárt, párnának fejem alá gyűrtem a Sárgát.

Arra ébredtem, hogy megint éhes vagyok. Fölmásztam az uborkafára, ráztam róla annyi krumplit, csak úgy hullott a sok répa, retek, mogyoró. Odasereglettek a mókusok, eszegették előlem. Egy mókust farkánál kaptam. Ijedtében ugrott akkorát, engem föl vágott az égbe. Ott még sosem jártam. Gondoltam, ha már sorsom ide vetett, megnézem Panna ágyomat. Nagy munkában találtam. Templomtoronnyal foltozta a lekvárfőző üst fenekét. Örült a jöttömnek. Szúnyogtojásból kicsépelet rántottát vágott a hátamhoz, úgy vendégelt. Amit nem bírtam megenni, mind a hajamra kente. Alig nézhettem széjjel, éreztem égbe járó illatairól, hogy odalent javában legelik már a tüzes kemencét, darálják a túrós lepényt. Apámnak hét szabómester köszörülte a vőlegényruhát. Hányta a szikrát.

A fonott kalácsot ásóval faragták, kátrányozták a dobostortát, kilencet fialt baltával borotvázták a szilvás gombócot.

Nagy mehetnékem támadott, hiszen engemet annyira várnak odalent, hogy régen elfelejtettek. Összemarékolam egy félországnyi báránnyal, létrát facsartam belőle. Alig teszem földre a lábam, apám ott alszik, mérgében majd megszakad a nevetéstől, hogy hol vagyok istenvilág óta, amikor anyám megszületett, szaladjak a Tiszára fűrésztóvízért. Forró nyár volt, a folyó befagyva. Lekapom a fejem, beverem a jeget, rostával feneketlen vödörbe meregetem a fűzfát. Épp delet harangoztak éjfélkor, ahogy hazaérek. Már a feje tetején áll a lakodalom. Nekifeküdtem táncolni. A szoba sarkában zsákokba kötve a Duna, Tisza, Dráva, Száva, madzag a támasztója. Fakilincs mindegyiken. Nagybőgővel citerázták a talp alá való tücsökciripelést. A táncosok közé perdülve elaludtam. Tökhajóból való sarkantyúm pengett,

akár az ágyúdörgés. Sarkantyúm kivágta a Duna, Tisza, Dráva, Száva zsákját, vitte a víz a lakodalmat.

Szaladtam a bábaasszonyhoz, kétágú horgot hímeztetni. Orruknál fogva húzgáltam ki a fullákolókat. Azóta két lyuk van mindenkinek az orrán.

Aki nem hiszi, járjon utána!